

tir i Binifaldó; amb una coma i creu del mateix nom, i una font de renom. Quadrado i el Mapa Despuig ho escriuen amb *e*. En el *Rep.* apareix com «Alqueria *Monut*» en el terme de les Muntanyes (Quadrado, 114, 490). S'ha vacil·lat en l'etimologia: alguns deuen haver cregut que era idèntic a l'adjectiu català (Coromines mateix vacil·lava, preguntant-se si era mossàrab: *E. T. C.* I, 255). Ben mirat no dubtam que és aràbic, d'un participi passiu del tipus vulgar en *mā-*; no pensem en altres arrels (poc vives, com *nwd* o les en *w-*, on hi hauria altres inversemblances), però sí en la ben productiva *nwt* (*RMa.* 208, 232.8f.; Dozy, *Suppl.* II, 737b; Belot 874), amb participi *mānūt*. Es pot pensar en la seva acceptió «suspendu, accroché» (Aben-Batuta, Belot), al·ludint a la posició dalt d'una serra, però més aviat ens guia *RMa.* en traduir «adjungere», «confié, dépendant» (Belot), que també està ben garantida per escriptors occidentals i hispànics («confier», Abend-jobair, Abd-el-Wáhid, Hayyan-Bassam). Probablement perquè estant tan prop de Lluc sempre en devia dependre.

El jove professor lleidatà Xavier Terrado (del talent, del saber i de l'expectativa tenacitat del qual, tant podria esperar l'*Onomasticon Cataloniae*) ens assenyala *Menudilla*, nom d'una important partida de Sant Esteve de Llitera, a la Baixa Ribagora, on tenim segurament el mateix arabisme, si bé potenciat per l'anomenat «superlatiu religiós»: *mānūt Il-Lāh* 'dependent de Déu' tan descabdellat en la toponímia dels Països Catalans meridionals, adés amb *i* (*Fondeguilla, Almenarilla, Fatbillab*) adés amb *é* (*Ondarella*, etc.) del qual hem donat, en aquest llibre, forces testimonis i exemples (V., entre altres, els que hem concretat s. v. *Macarella*).

MILLAC, Torrent des (Artà, Mall. 22, a-3)

L'única conjectura intel·ligent seria suposar que vengui d'un nom de persona portat per algun repoblador provençal o occità. Però com que no en tenim documentació antiga (l'única és «T. Millac» del Mapa Despuig) no ens atrevim a assegurar res.

A penes cal dir que la pronúncia més corrent és *torrent d'èrmilák*. Suposant que la forma més antiga fos *Armillac*, es podria tractar del nom dels famosos *Armanyach* (senyors del gran país central de Gascunya), que ve d'ARMENIACUM; tenint en compte aquesta base, l'evolució *Armillac* fóra natural; i la ultracorrecció *rm > sm* és de tipus corrent. Tenim entès que els *Armanyac* van tenir una part important en el Repartiment de Mallorca. L'any 1457 a Manacor hi havia una possessió del *Millac*²⁷ (recordem la distància de 20 km que hi ha d'Artà a Manacor).

27. Ramon ROSSELLÓ VAQUER, *ibid.*, p. 125.